

ACTE: BODES D'OR MATRIMONIALS 2019

Reina i dames de les festes, membres de la Corporació Municipal de Vila-real, senyores i senyors.

Un any més, ho hem aconseguit. Després de contactes amb les parròquies, amb associacions, amb diversos centres...la recerca té la seua recompensa i hui tenim davant de nosaltres 31 parelles que enguany celebren els seus 50 anys de casats. De totes les tasques que es duen a terme prèviament a les festes, esta és una de les més il·lusionants. Saps que allò que trobaràs al final del camí, és una llarga història d'amor i del compromís mutu. I per això, és digne de reconeixement públic com fem hui.

Voldria donar-los a tots vostés l'enhorabona per haver aconseguit fer de la seua relació un gran èxit que dura ja mig segle. Un èxit que no sols s'ha quedat en vostés, en les 62 persones de Vila-real que commemoren les seues noces d'or. I és que la seua història, el seu exemple d'amor, respecte i confiança, ha sigut i segueix sent un referent per a tots aquells que els envolten. Són vostés un motiu d'alegria per a família i amics, un exemple d'estabilitat que dóna seguretat i confiança a la gent del seu voltant. En este món vertiginós, on tot canvia ben ràpid, resulta reconfortant trobar persones com vostés, que han apostat fermament per la durabilitat i la permanència. I de la manera més generosa que pot haver, compartint amb el seu company o companya tot allò que els ha anat oferint la vida.

Vostés es van casar en 1969, el que significa que el seu festeig havia transcorregut durant els anys seixanta i ara estaven ja a punt de canviar de dècada. Els anys fronterers, de transició entre unes dècades i altres, sempre resulten interessants per quant hi ha ganes d'encetar nous projectes. I vostés van emprendre un dels més importants en la trajectòria de tota persona: triar amb qui volien passar la resta de la seua vida. Hui ací estan, demostrant que la seua elecció va ser l'encertada.

Com es pot mesurar l'estima? Com es pot mesurar si, a més, eixe amor dura ja mig segle? De vegades s'utilitza la frase "*Et vull d'ací a la Lluna*", quan es vol expressar les dimensions del sentiment. Doncs eixe any 1969, eixe "*d'ací a la Lluna*" es va fer realitat. Primer, perquè és l'any que es van casar. I segon, perquè eixe any l'home va xafar per primera vegada la Lluna. I aquell viatge ens permet calcular exactament quant hi ha d'ací a la Lluna: exactament 384.000 quilòmetres ens separen del nostre satèl·lit, en el que el primer astronauta va posar el peu en 1969. O siga que quan un diu que els estima així, realment poden alegrar-se. Pocs viatges alberguen tants quilòmetres i pocs amors aguantarien tantes distàncies.

Com deia, eixos anys fronterers entre una dècada i altra sempre duen importants processos de canvi. Un grup musical mític es va acomiadar aquell 1969, quan segur que vostés havien sentit les seues cançons desenes de vegades en els tocadiscos. En el picú, que es deia a l'època. Potser inclús, algunes d'eixes cançons havien col·laborat a què prosperaren en vostés eixos sentiments d'enamorament en l'època en que eren novios.

Estic parlant dels Beatles. Els fans del grup recordaran perfectament que eixe any va ser el que el grup britànic va oferir el seu últim concert a Londres. Els Beatles s'acomiadaven dels escenaris però, afortunadament, les seues cançons van seguir sonant durant anys i encara ens acompanyen. Segur que algunes d'elles formen part de la banda sonora de la seua vida. Especialment una que per sort encara van compondre abans de retirar-se i que tant ha marcat la nostra ciutat: eixe 1969 van llançar al mercat la banda sonora de la seua pel·lícula "*Yellow Submarine*". I per cert, encara van fer un altra cosa. Un dels seus membres va prendre la mateixa decisió que tots vostés en aquell 1969. Va voler casar-se. Eren Jonh Lennon i Yoko Ono.

Un altra curiositat musical de l'època, que segur que tots vostés, com els joves que eren, van viure amb molta expectació. Eixe any, el festival d'Eurovision es

va celebrar a Espanya, a Madrid. Si els sistemes de votació de les edicions de hui en dia els pareixen un embolic, intenten recordar el que va passar en eixa edició de 1969: un empat entre quatre països, entre ells, Espanya amb la cançó “Vivo cantando” de Salomé.

Van passar moltes coses en el món eixe 1969 de la seua boda. El primer avió Boeing 747 s'enlairà per primera vegada. Als Estats Units s'estrenava el primer capítol de “Barrio Sésamo”, programa que encara tardaria uns anys en arribar a Espanya i que va marcar la infància de tantes famílies, estic segur que també de la seua. A nivell global, el món es veia immers en plena carrera espacial, amb Rússia i Estats Units traslladant la guerra freda al camp de l'aeronàutica, llançant coets i tractant de conquerir planetes llunyans.

Vostés eren ben conscients de totes aquelles coses, però al mateix temps, el planeta que més els interessava no era aquell que tractaven de conquerir les superpotències del món, sinó un altre que estava molt més propet: la persona que tenien al seu costat. Tot el seu món era eixe, i eixa terra era la que devien esforçar-se per conquerir dia a dia.

Mentre eren novios, havien compartit gustos i il·lusions. El costum de passejar per la plaça Major de Vila-real o per l'avinguda del Cedre. Comentar si este o l'altre grupet de xics i xiques del poble eren “ye-yés” o “hippies”. Disfrutar de les festes de Sant Pasqual d'eixe any, i dels concerts que van fer a la nostra ciutat els Brincos i los Mustang. O, si els agradava molt el cine, anar a vore les pel·lícules del Cine Club Villarreal, que eixe mateix any va ingressar com a membre en la Federació Nacional de Cine Clubs. Uns dies abans de les festes de Sant Pasqual hi va projectar una comèdia italiana amb dos dels mites cinematogràfics de l'època, Marcello Mastroianni i Gina Lollobrigida.

També, segurament quan eren nòvios, havien començat a treballar o estaven a punt de fer-ho. Potser en l'agricultura, motor de Vila-real des de feia segles. O potser en el sector ceràmic, que estava vivint eixa dècada una gran expansió que hui en dia, 50 anys després, seguim experimentant.

Durant el temps que eren nòvios, este tipus de detalls eren els que anaven marcant el seu dia a dia. Quan van donar el pas per casar-se, va ser, com els deia, el moment de seguir conquerint dia a dia el món i el planeta que per a vostés representava l'altra persona. Va arribar el moment autèntic de relacionar-se l'un amb l'altre. 24 hores al dia. 365 dies a la setmana. Potser una tasca pesada si no es porta amb gust. És evident que no és el seu cas. Si fem el còmput, vostés han estat junts 18.250 dies i ací estan. És evident que hi han sabut fer les coses.

La convivència significava descobrir tot el que eixa persona era. I també, qui érem realment nosaltres. Els éssers humans som relacionals: volem compartir amb la resta allò que pensem, allò que som, i per suposat, la manera en què estimem. El poeta anglés John Donne va dir al segle 17: "*Cap persona és una illa, completa en si mateixa. Cada home és sols un tros de continent, una part de la terra*". De la mateixa manera, cap de vostés és una illa en si mateixa. Si ho són és perquè tenen al costat a la mar que ha acaronat les seues platges, al sol que ha daurat la seua arena. A la persona a la que estimen i que els estima i que ha fet un poc més habitable eixa illa. I a qui, amb els anys, s'han anat sumant fills i filles, néts i nétes. Una família que arrodoneix i completa la seua història de vida.

Sols en eixa complementarietat es pot entendre que hagen compartit vostés 50 anys de la seua vida, a banda dels que segur que van passar abans de casar-se. S'haurien vostés esforçat tant en tantes coses de la seua vida, si no haguera sigut pel bé de la parella? Haurien treballat tant si no fóra perquè volien donar espenta a la casa i la família? Quants de vostés haurien eixit al carrer un dia de cel gris i plujós, si no fóra pel gust d'eixir a passejar amb el seu

home o dona del braç? Pensen també com s'hagueren sentit en meitat de l'alegria, o en meitat del dolor, si no hagueren tingut amb qui compartir eixe sentiment. Si no hagueren sigut el gran equip que són junts i amb les seues famílies.

En les respostes a estes preguntes s'amaguen els detalls que han fet de la seua una relació ferma i duradora. Que han fet que hui, en ple mes de maig de 2019, tota la ciutat de Vila-real vulga felicitar-los amb este acte que reconeix el seu esforç i la seua valentia per tractar de fer de cada dia, un dia feliç per al seu company de vida.

Són 50 anys. Bodes d'or. Una tradició que es remunta a l'edat mitjana en Alemanya, quan a les novies que duïen 50 anys de casades se'ls adornava el cap amb una coroneta feta d'or. Hui no els fa falta dur-la, perquè allò més valuós a les seues vides no es mesura en els tipus de joies que u porta, sinó en les valuoses experiències que els pugua proporcionar la seua història de vida compartida. Les que han tingut fins ara i les que encara estan per vindre. Els desitge que siguen moltes i variades, i que efectivament eixes experiències sí que hi valguen el seu pes en or.

D'ací 10 anys, vénen les bodes de diamant. Mentrestant, els desitge que continuen gaudint de la seua història, i estos dies, que disfruten del que encara queda de les festes de Sant Pasqual. Per suposat, amb la seua família.

Gràcies a tots els assistents per la seua presència i molt bon cap de setmana.